

ΡΟΜΠΙΝ ΛΙ

Όλα
Γύρω
από
Σενα

Όλοι ξέρουν το όνομά του.

ΑΥΤΟΣ ΟΜΩΣ ΘΕΛΕΙ ΕΣΕΝΑ.

Όλα
γύρω
από
σένα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Όλα γύρω από σένα
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Idea of You
Από τις Εκδόσεις St. Martin's Griffin, Νέα Υόρκη 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Robinne Lee
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Μπανιά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Robinne Lee, 2017
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.
© Εικονόνας εξωφύλλου: © Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5083-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5084-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΟΜΠΙΝ ΛΙ

Όλα
Υπάρω
από
σένα

Μετάφραση: Χρύσα Μπανιά

Αυτό το βιβλίο αποτελεί προϊόν φαντασίας. Όλοι οι χαρακτήρες, οι οργανώσεις και τα συμβάντα που περιγράφονται σε αυτό είναι είτε αποκλήματα της φαντασίας της συγγραφέως, είτε χρησιμοποιούνται φανταστικά.

Για τον Έρικ, που με αγάπησε καλύτερα από όλους

Λας Βέγκας

Υποθέτω ότι θα μπορούσα να τα ρίξω όλα στον Ντάνιελ. Δύο ημέρες πριν από την απόδραση που σχεδίαζα στο Οχάι, εμφανίστηκε στο σπίτι φορώντας σμόκιν και με την κόρη μας, Ίζαμπελ, στο κατόπι του. Είχε αφήσει αναμμένη τη μηχανή του αυτοκινήτου στο δρομάκι.

«Δεν μπορώ να κάνω το ταξίδι στο Λας Βέγκας», είπε βάζοντας έναν καφετή φάκελο στο χέρι μου. «Δουλεύω ακόμη τη συμφωνία με τη Fox και δεν προβλέπεται να κλείσει σύντομα».

Πρέπει να τον κοιτάξα με δυσπιστία, επειδή πρόσθεσε: «Λυπάμαι. Ξέρω ότι το υποσχέθηκα στα κορίτσια, αλλά δεν μπορώ. Πήγαινε τες εσύ. Ή θα φάω τα εισιτήρια. Τέλος πάντων».

Πάνω στο τραπεζάκι της εισόδου υπήρχε ένα κλειστό πακέτο με πινέλα Da Vinci Maestro Kolinsky, πλάι σε ένα σετ με τριάντα έξι νερομπογιές Holbein. Είχα ξοδέψει μια περιουσία στα *Blick* για να πάρω υλικά για την καλλιτεχνική απόδρασή μου. Όπως και το ταξίδι στο Οχάι, ήταν δώρο στον εαυτό μου. Σαράντα οκτώ ώρες γεμάτες τέχνη, ύπνο και κρασί. Και τώρα ο πρώην σύζυγός μου έστεκε στο σαλόνι μου με επίσημη μαύρη γραβάτα κι έλεγε ότι είχε γίνει μια αλλαγή στα σχέδια.

«Η μικρή το ξέρει;» ρώτησα. Η Ίζαμπελ, που είχε χωθεί αμέσως στο δωμάτιό της –το δίχως άλλο για να πιάσει το κινητό–, είχε χάσει ολόκληρη τη συζήτηση.

Κούνησε το κεφάλι. «Δεν πρόλαβα να της το πω. Είπα να περιμένω για να δω πρώτα μήπως μπορείς να τις πας εσύ».

«Πολύ βολικό».

«Μην αρχίζεις, εντάξει;» Γύρισε προς την πόρτα. «Αν δεν μπορείς, πες της να μου κάνει ένα τηλεφώνημα, και θα επανορθώσω την επόμενη φορά που θα παίξει εδώ το συγκρότημα».

Πάντα έτσι έκανε ο πρώην άντρας μου· είχε ένα τσιρότο για τα πάντα. Και απομακρυνόταν από τις δεσμεύσεις χωρίς τύψεις. Μακάρι να το είχα αποκτήσει κι εγώ αυτό το γονίδιο.

Η Ίζαμπελ και οι δύο φίλες της μετρούσαν μέρες για να δουν το συγκρότημα Όγκαστ Μουν, ένα κουνιτέτο όμορφων νεαρών από τη Βρετανία που τραγουδούσαν ευχάριστα ποπ τραγούδια και τρέλαιναν τις έφηβες. Ο Ντάνιελ είχε «κερδίσει» τα εισιτήρια στη σιωπηλή δημοπρασία του σχολείου. Είχε καταβάλει κάποιο απίθανο ποσό για τέσσερα αεροπορικά εισιτήρια για το Λας Βέγκας, διαμονή στο *Mandalay Bay*, είσοδο στη συναυλία και γνωριμία με το συγκρότημα μετά. Μια ακύρωση τώρα δε θα πήγαινε καλά.

«Έχω κανονίσει», είπα ακολουθώντας τον έξω, στο δρομάκι.

Έκανε τον γύρο της BMW κι έβγαλε από το πορτμπαγκάζ έναν ογκώδη σάκο. Ο εξοπλισμός της Ίζαμπελ για την ξιφασκία. «Το φαντάστηκα. Λυπάμαι, Σολ».

Σώπασε για μια στιγμή και με παρατήρησε: αθλητικά παπούτσια, κολάν, ιδρωμένη ακόμη από τα δέκα χιλιόμετρα που είχα τρέξει. Κι έπειτα: «Έκοψες τα μαλλιά σου».

Κούνησα το κεφάλι και τα χέρια μου ανέβηκαν ως τον αυχένα, αμήχανα. Τώρα τα μαλλιά μου μετά βίας έφταναν στους ώμους. Η δική μου πράξη αφηφισιάς. «Ήταν ώρα για μια αλλαγή».

Χαμογέλασε αχνά. «Δεν καταφέρνεις ποτέ να μην είσαι όμορφη, έτσι;»

Τότε κατέβηκε το φιμέ τζάμι του συνοδηγού κι ένα πλάσμα που έμοιαζε με συλφίδα έβγαλε το κεφάλι και με χαιρέτησε. Η Εύα. Η αντικαταστάτριά μου.

Φορούσε ένα σμαραγδί φόρεμα. Τα μακριά, μελιά μαλλιά της ήταν πιασμένα σε κότσο. Από τα αυτιά της κρέμονταν δια-

μάντια. Δεν έφτανε που ήταν μια αρκετά νεαρή, κούκλα, μισή Ολλανδή και μισή Κινέζα αστεράτη συνεταιίρος στο γραφείο. Τώρα καθόταν στην BMW του Ντάνιελ στο δρομάκι έξω από το σπίτι μου κι έμοιαζε με πριγκίπισσα ενώ εγώ έσταζα ιδρώτα – ναι, *αυτό* έτσουξε.

«Καλά. Θα τις πάω εγώ».

«Σ’ ευχαριστώ», είπε δίνοντάς μου την τσάντα. «Είσαι η καλύτερη».

«Έτσι λένε όλοι οι νεαροί».

Τότε κοντοστάθηκε και σούφρωσε την αριστοκρατική του μύτη. Περίμενα κάποια απάντηση, μα δεν ήρθε καμία. Αντίθετα χαμογέλασε μαλακά κι έσκυψε προς το μέρος μου για το τυπικό φιλί στο μάγουλο των διαζευγμένων. Φορούσε κολόνια, κάτι που δεν είχε κάνει ποτέ τόσα χρόνια μαζί μου.

Τον κοίταξα όσο κατευθυνόταν προς τη θέση του οδηγού. «Πού πάτε έτσι περιποιημένοι;»

«Σε μια φιλανθρωπική δεξίωση», είπε μπαίνοντας στο αυτοκίνητο. «Του Κάτσενμπεργκ». Με αυτά τα λόγια απομακρύνθηκε. Και με άφησε να κρατάω τον σάκο.

Δε μου άρεσε ιδιαίτερα το Λας Βέγκας: φασαριόζικο, παχύ, βρόμικο. Όλο το υπογάστριο της Αμερικής είχε μαζευτεί σε ένα κακόγουστο σημάδι στην έρημο. Είχα πάει μία φορά, πριν από χρόνια, για ένα μπατσελορέτ που ακόμη προσπαθούσα να ξεχάσω. Τη μυρωδιά από τα στριπτιζάδικα, τα φτηνά αρώματα και τον εμετό. Αυτά τα πράγματα δε φεύγουν εύκολα. Μα τώρα δεν πήγαινα σε δική μου περιπέτεια. Αυτή τη φορά ήμουν απλή συνοδός. Η Ίζαμπελ και οι φίλες της το είχαν ξεκαθαρίσει αυτό.

Πέρασαν το απόγευμα κάνοντας κύκλους στο ξενοδοχείο σε αναζήτηση των ειδύλων τους, όσο εγώ ακολουθούσα υπάκουα. Το είχα συνηθίσει αυτό: η παθιασμένη κόρη μου δοκίμαζε τα πάντα, έπαιρνε αποφάσεις και άνοιγε δρόμο. Η Ίζαμπελ και

το αμερικανικό πνεύμα της ικανότητας. Είχε ζητήσει ακροβατική και καλλιτεχνικό πατινάζ, μουσικό θέατρο, ξιφασκία... ήταν άφοβη κι αυτό το λάτρευα πάνω της, το ζήλευα μάλιστα. Μου άρεσε που έπαιρνε ρίσκα, που δεν περίμενε την άδεια κανενός, που ακολουθούσε την καρδιά της. Η Ίζαμπελ δεν είχε πρόβλημα με τη ζωή εκτός των ορίων.

Έλπιζα να πείσω τα κορίτσια να πάμε στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης. Θα ήταν πολύ ωραία να χωρέσουμε λίγη πραγματική κουλτούρα μέσα στο Σαββατοκύριακο. Να μείνει κάτι που άξιζε τον κόπο στο ευαίσθητο μυαλό τους. Όταν ήμουν μικρή, είχα περάσει άπειρες ώρες πίσω από τη μητέρα μου στο Μουσείο Καλών Τεχνών στη Βοστώνη. Ακολουθούσα τον ήχο των τακουινιών Vivier, τα ίχνη του χειροποίητου αρώματός της που αγόραζε κάθε καλοκαίρι στην Γκρας. Πόσο καλά πληροφορημένη μου φαινόταν τότε, πόσο γυναίκα. Ήξερα τις αίθουσες του μουσείου όπως ήξερα την αίθουσα της τρίτης δημοτικού. Μα η Ίζαμπελ και η κουστωδία της είχαν αντιπαχθεί στην ιδέα.

«Μαμά, ξέρεις ότι σε κάθε άλλη περίπτωση θα έλεγα ναι. Αυτό το ταξίδι είναι διαφορετικό, όμως. Σε παρακαλώ!» είχε ικετεύσει.

Είχαν έρθει στο Λας Βέγκας μόνο για έναν λόγο, και τίποτα δε θα εμπόδιζε την αποστολή τους. «Η ζωή μας ξεκινά απόψε», είχε δηλώσει ήδη στην πτήση η Τζόρτζια, με το μεταξένιο καφετί δέρμα. Η Ρόουζ, η κοκκινομάλλα, συμφώνησε και πολύ σύντομα υιοθέτησαν και οι τρεις τη φράση ως μάντρα τους. Καμία προσδοκία δεν ήταν υπερβολική. Είχαν όλη τη ζωή μπροστά τους. Ήταν δώδεκα χρόνων.

Η γνωριμία με το συγκρότημα ήταν στις έξι. Δεν ξέρω τι ακριβώς περίμενα, κάτι ελαφρώς κομψό, πολιτισμένο, μα όχι. Μας στοίβαξαν σε μια αίθουσα αναμονής με λάμπες φθορισμού στα σπλάχνα του γηπέδου. Καμιά πεννηταριά λάτρεις σε διάφορα στάδια εφηβείας: κορίτσια με σιδεράκια, κορίτσια σε αμαξί-

δια, κορίτσια σε οίστρο. Μάτια που γούρλωναν μαγεμένα, στα πρόθυρα της ανάφλεξης. Ήταν όμορφο κι απελπιστικό μαζί. Και πόνεσα όταν κατάλαβα ότι τώρα η Ίζαμπελ ήταν μέλος αυτής της φυλής. Ενός ετερόκλητου πλήθους που αναζητούσε την ευτυχία σε πέντε αγόρια από τη Βρετανία τα οποία δε γνώριζαν, δε θα μπορούσαν ποτέ να γνωρίσουν, και που δε θα ανταπέδιδαν ποτέ εκείνη τη λατρεία.

Μέσα στον κόσμο ήταν κάμποσοι γονείς. Οι επίλεκτοι των κεντρικών Ηνωμένων Πολιτειών: τζιν, μπλουζάκια, αναπαιτικά παπούτσια. Πρόσωπα ροδαλά από την τραχιά εισαγωγή στον ήλιο του Λας Βέγκας. Και συνειδητοποίησα ότι θα με τσουβάλιαζαν κι εμένα μαζί τους. Μια «Όγκι», όπως είχαν ονομάσει τα Μέσα τους θαυμαστές του συγκροτήματος. Ή, ακόμα χειρότερα, η «μαμά μιας Όγκι».

Τα κορίτσια είχαν αρχίσει να δυσανασχετούν όταν άνοιξε μια βοηθητική πόρτα και μπήκε ένας σωματώδης φαλακρός άντρας με μια στοίβα πλαστικοποιημένα πάσο. «Είναι κανείς έτοιμος να γνωρίσει το συγκρότημα;»

Τσιρίδες τρύπησαν τον αέρα και ξαφνικά θυμήθηκα ότι είχα αφήσει τις ωτασπίδες μου στο δωμάτιο του ξενοδοχείου. Η Λούλιτ, συνεταιίρος μου και έμπιστη για ό,τι άξιζε να εμπιστευτεί κανείς, τις είχε αναφέρει χθες στην γκαλερί, λέγοντάς μου ότι θα ήμουν τρελή αν έμπαινα σε ένα γήπεδο γεμάτο Όγκι χωρίς αυτές. Φαίνεται ότι κάποτε είχε πάει σε μια συναυλία με την ανιψιά της. «Οι νεαροί είναι αξιολάτρευτοι, αλλά οι θαυμάστριες τσιρίζουν σαν τρελές».

Πλάι μου η Ίζαμπελ είχε αρχίσει να τρέμει σύγκορμη.

«Ενθουσιάστηκες;» Έσφιξα τους ώμους της.

«Κρουνώ». Έκανε πως δεν τρέχει τίποτα. Απόμακρη όπως πάντα.

«Τα παιδιά θα χρειαστούν άλλα πέντε λεπτά», συνέχισε ο σωματώδης άντρας. «Θα μείνουν για κανένα εικοσάλεπτο. Θέλω να μπειτε όλοι στη σειρά εδώ, στα αριστερά. Θα έρθει η σειρά όλων σας για ένα γρήγορο “γεια” και μια φωτογραφία με το

συγκρότημα. Απαγορεύονται οι σέλφι. Θα τις τραβήξει ο φωτογράφος μας και θα τις κατεβάσετε αργότερα από το Ίντερνετ. Θα σας δώσουμε εμείς το λινκ. Το καταλάβατε όλοι;»

Φαινόταν πολύ απρόσωπο. Ο Ντάνιελ σίγουρα θα μπορούσε να ξοδέψει καλύτερα τα λεφτά του. Όσο μας έβαζαν στη σειρά, σκεφτόμουν ότι είχα ντυθεί υπερβολικά καλά, με τα κομψά σανδάλια Alaïa, και ήμουν εκτός τόπου. Ότι ήμουν συγκροτημένη και περιποιημένη και ότι για ακόμα μία φορά, καλώς ή κακώς, ξεχώριζα. Αυτό, όπως μου είχε εξηγήσει σε αρκετές περιστάσεις η μητέρα του πατέρα μου, ήταν εκ γενετής δικαίωμά μου: «Βαθιά μέσα σου είσαι Γαλλίδα. *Il ne faut pas l'oublier*». Και πώς να ξεχάσω τη γαλλικότητά μου. Αρνήθηκα, λοιπόν, να με βάλουν στο ίδιο καζάνι με εκείνες τις γυναίκες, αλλά συνάμα είχα μια βαθιά συναίσθηση της ανιδιοτέλειάς τους, της υπομονής. Όλων όσων κάναμε για τα παιδιά μας. Τι μητέρα θα ήμουν αν θύμωνα με την Ίζαμπελ εκείνη τη στιγμή;

Και τότε μπήκαν. Και οι πέντε. Ένιωσα ένα κύμα και μια αναταραχή, και η Ρόουζ έβγαλε μια κραυγούλα σαν κουτάβι που του πάτησαν την ουρά. Η Τζόρτζια της έριξε μια ματιά που έλεγε *Μαξέφου, φιλενάδα*, και πράγματι, η Ρόουζ μαζεύτηκε.

Η πρώτη μου σκέψη ήταν πως είναι νεαροί. Είχαν δέρμα δροσερό, φρέσκο, σαν να είχαν μεγαλώσει σε φάρμα με οργανικά προϊόντα. Ήταν πιο ψηλοί από ό,τι περίμενα, αδύνατοι. Σαν την ομάδα κολύμβησης του Μπράουν. Αλλά πιο όμορφοι.

«Για πες, ποιος είναι ποιος;» ρώτησα, και η Ίζαμπελ με σκούνησε για να σωπάσω. Σωστά.

Κατευθυνθήκαμε προς το σημείο στο οποίο είχαν σταθεί τα αγόρια, μπροστά από μια σημαία με τον λογότυπο των Όγκαστ Μουν: μεγάλα κίτρινα γράμματα σε γκριζό φόντο. Φαίνονταν ευχαριστημένοι, ως και παραζαλισμένοι, που συγχρωτίζονταν με τις θαυμάστριές τους. Μια αμοιβαία ερωτική σχέση. Ο τρόπος με τον οποίο έπαιζαν με τον φακό και χαλάρωναν τις αδέξιες έφηβες, το φλερτ με τις μεγαλύτερες θαυμάστριες –πονηρό, αλλά χωρίς να ξεπερνά τα όρια–, ο τρόπος με τον οποίο

τραβούσαν τα παιδιά και γοήτευαν τις μητέρες ήταν μια τέχνη. Και την κατείχαν τέλεια.

Όταν ήρθε η σειρά μας, η Ίζαμπελ έσκυψε προς το μέρος μου. «Από τα αριστερά προς τα δεξιά: Ρόρι, Όλιβεο, Σάμιον, Λιάμ και Χείζ».

«Το ΄πιασα».

«Μην πεις τίποτα και με κάνεις ρεζίλι, εντάξει;»

Της το υποσχέθηκα.

Και τότε ήρθε η σειρά μας.

«Καλώς τα κορίτσια!» φώναξε ο Σάμιον, με ορθάνοιχτα μάτια και μπράτσα. Το άνοιγμα των χειρών του ήταν εντυπωσιακό. Στο αεροπλάνο η Ίζαμπελ είχε αναφέρει ότι έκανε κωπηλασία όταν ήταν εσωτερικός στο σχολείο. «Πλησιάστε, μην ντρέπεστε!»

Τα κορίτσια δε χρειάστηκαν άλλη πρόσκληση. Η Τζόρτζια έπεσε στην αγκαλιά του Σάμιον, η Ρόουζ πλησίασε προσεκτικά τον Λιάμ, το μωρό της παρέας, με τα πράσινα μάτια και τις φακίδες. Μόνο η Ίζαμπελ δίστασε τα μάτια της έτρεχαν πέρα δώθε. Α μπε μπα μπλομ... σαν να είχε να διαλέξει γλύκισμα.

«Δεν μπορείς να αποφασίσεις;» μίλησε ο ψηλός στην άκρη. «Έλα, έλα να σταθείς πλάι μου. Δε δαγκώνω, το υπόσχομαι. Κοίτα, ο Ρόρι... μπορεί να δαγκώσει, και ο Όλι είναι τελείως απρόβλεπτος, άρα...» Αντίκρισα ένα εκθαμβωτικό χαμόγελο. Μεγάλο στόμα, γεμάτα χείλη, τέλεια δόντια, φακίδες. Ο Χείζ.

Τότε η Ίζαμπελ χαμογέλασε και κατευθύνθηκε προς το μέρος του.

«Τέλεια! Κέρδισα! Κέρδισα την... πώς σε λένε, αγάπη;»

«Ίζαμπελ».

«Κέρδισα την Ίζαμπελ!» Πέρασε το μπράτσο προστατευτικά γύρω από τους λεπτούς της ώμους κι έπειτα κοίταξε προς το μέρος μου. «Εσύ είσαι η μεγαλύτερη αδελφή;»

Η Ίζαμπελ έβαλε το χέρι μπροστά στο στόμα και γέλασε. Τα χαρακτηριστικά της ήταν λεπτά, θύμιζαν πουλάκι. «Η μαμά μου είναι».

«Η μαμά σου;» Ο Χείζ σήκωσε το φρούδι και συνέχισε να με

κοιτά στα μάτια. «*Αλήθεια; Ωραία, λοιπόν. Η μαμά της Ίζαμπελ. Θέλεις να βγεις στη φωτογραφία;*»

«Όχι, δεν πειράζει. Ευχαριστώ.»

«Σίγουρα; Υπόσχομαι ότι θα αξίζει τον κόπο.»

Γέλασα. «Πολύ θα ήθελα να το δω αυτό.»

«Πολύ θα ήθελα να σου το δείξω». Χαμογέλασε τολμηρά. «Έλα. Θα χρειαστείς κάτι για να θυμάσαι την άγρια νύχτα μας στο Λας Βέγκας».

«Τι να πω, αφού το παρουσιάζεις τόσο ελκυστικό...»

Στην πρώτη φωτογραφία που έχω με τον Χέιζ είμαστε και οι εννιά, στο υπόγειο του *Mandalay Bay*. Έχει περάσει το ένα χέρι γύρω από τους ώμους μου και το άλλο γύρω από τους ώμους της Ίζαμπελ. Ζήτησα δύο αντίγραφα. Με τον καιρό η Ίζαμπελ θα κατέστρεφε το δικό της.

«Είναι εντυπωσιακό που ήρθατε ως εδώ μόνο για εμάς». Τα αγόρια είχαν πιάσει κουβέντα με τα κοιτοπουλάκια μου, που αξιοποιούσαν στο έπακρο τα ενενήντα δευτερόλεπτά μας. Ο Λιάμ ρωτούσε τη Ρόουζ για την περιπέτειά μας στην Αμαρτωλή Πόλη, ενώ ο Σάιμον άγγιζε τα μαλλιά της Τζόρτζια.

«Τρελαίνομαι για τις μπουκλες σου».

«Αλήθεια;» Η Τζόρτζια έβαζε τα δυνατά της. Είχε το πλεονέκτημα μιας μεγαλύτερης αδελφής.

«Μεγάλη πολυτέλεια να πάρετε αεροπλάνο για μία μέρα μόνο». Ο Χέιζ απασχολούσε την Ίζαμπελ, έχοντας γείρει στον ώμο της σαν μεγαλύτερος αδελφός. Σαν να την ήξερε μια ζωή. Εγώ ήξερα ότι η μικρή έλιωνε από μέσα της.

«Δύο μέρες», διευκρίνισε.

«Ήταν δώρο από τον πατέρα της», εξήγησα.

«Τον “πατέρα της”;» Εκείνος με κοίταξε. Να πάλι το σηκωμένο φρύδι. «Όχι τον σύζυγό σου;»

«Ήταν σύζυγός μου. Τώρα είναι απλώς ο πατέρας της».
«Μάλιστα...» Σταμάτησε. «Αυτό κι αν είναι ευτυχής συγκυρία, σωστά;»
Γέλασα. «Τι σημαίνει αυτό;»
«Δεν ξέρω. Εσύ να μου πεις».
Εκείνη τη στιγμή κάτι είχε. Μια χαλαρότητα. Η προφορά του. Το υπεροπτικό χαμόγελο. Ήταν αφοπλιστικό.
«Επόμενος!» Ο χρόνος μας είχε τελειώσει.

Μας καταδέχτηκε ξανά στο τέλος της γνωριμίας. Όταν όλοι είχαν βγάλει τις απαραίτητες φωτογραφίες και το συγκρότημα έδινε αυτόγραφα, τον πλησιάσαμε μέσα από μια θάλασσα από κινούμενα κορμιά. Σαν ψάρια που κολυμπούν κόντρα στο ρεύμα. Παντού γύρω μας τα κορίτσια τσίριζαν συλλογικά, λικνίζονταν κι έλεγαν: «Χείζ, μπορώ να αγγίξω τα μαλλιά σου;». Η δική μου ομάδα, όμως, ήταν συγκρατημένη. Μπορεί να ήταν ο κορεσμός του Λος Άντζελες· το γεγονός ότι είχαν συνηθίσει να βλέπουν τους γιους του Μπέκαμ στο πάρκο της γειτονιάς, ή τον «Σπάλντερμαν» στη δεξιά λωρίδα του δρόμου. Χρειαζόταν κάτι περισσότερο για να τις σαστίσει. Είχαν μια αναπάντεχη αυτοκυριαρχία, όσο κι αν το ίδιο απόγευμα είχαν χτενίσει το ξενοδοχείο γεμάτες ενθουσιασμό.

«Λάτρευσα το άλμπουμ *Petty Desires*. Είναι βαθύ σε τόσα επίπεδα», τους κολάκευε η Τζόρτζια.

«Ναι», πρόσθεσε η Ρόουζ. «Πανέξυπνοι στίχοι. Εγώ λατρεύω το *Seven Minutes*».

«Σου αρέσει, έτσι;» Σήκωσε τα μάτια από το μπλουζάκι που υπέγραφε.

«Είναι... έχετε πιάσει τον παλμό της γενιάς μας, πραγματικά. Μιλάτε για λογαριασμό όλων μας». Η Ίζαμπελ τίναξε τα μαλλιά σε μια προσπάθεια για φλερτ, μα το χαμόγελο με τα αδέξια σουφρωμένα χείλη πρόδωσε τη νιότη της. Από κάτω υπήρχαν σιδεράκια. Αχ, κορίτσι μου γλυκό, με τα χρόνια...

Είχε τα χαρακτηριστικά μου. Μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια, πλούσια γαλλικά χείλη, ανοιχτό σταρένιο δέρμα. Τα μαλλιά της ήταν πυκνά, σκούρα, σχεδόν μαύρα.

Κοίταξα τον Χείζ που παρατηρούσε τα κορίτσια. Τα μάτια του κινούνταν από το ένα στο άλλο – φαινόταν να το διασκεδάζει. Φαντάστηκα ότι ήταν συνηθισμένος σε αυτό. Τελικά το βλέμμα του προσγειώθηκε σε εμένα.

«Πού θα καθίσετε;»

Τα κορίτσια απάγγειλαν τους αριθμούς των θέσεών μας.

«Ελάτε στα παρασκήνια μετά τη συναυλία. Θα στείλω κάποιον να έρθει να σας πάρει. Μη φύγετε». Τότε κοίταξε εμένα. Διαπεραστικά γαλαξοπράσινα μάτια και μια μάζα από σκούρες μπούκλες. Αποκλείεται να ήταν πάνω από δεκαεννιά χρόνων. «Σύμφωνοι;»

Κούνησα το κεφάλι. «Σύμφωνοι».

Έμοιαζε λιγάκι με παραίσθηση το γεγονός ότι βγήκα από μια προσωπική συζήτηση με ένα μέλος του μεγαλύτερου νεανικού συγκροτήματος της τελευταίας δεκαετίας και ξαφνικά με πέταξαν σε μια αρένα με δώδεκα χιλιάδες θαυμάστριές του που τσίριζαν. Ένωσα μια αλλαγή στην ισορροπία, μια αποσύνδεση. Για μια στιγμή δεν ήξερα πού βρίσκομαι, πώς έφτασα ως εκεί, ποιος υποτίθεται πως ήταν ο ρόλος μου. Τα κορίτσια ήταν κατενθουσιασμένα, έτρεχαν να βρουν τις θέσεις μας, κι εγώ στροβιλιζόμουν. Δεν ήμουν προετοιμασμένη για την επέλαση τον βρυχηθμό, τον χώρο, τα επίπεδα ενέργειας τόσων έφηβων κοριτσιών στο απόγειο της διέγερσης. Φαινόταν αδιανόητο πώς αυτό, όλο αυτό, ήταν για τα αγόρια που μόλις πριν από λίγο είχαμε αφήσει στο υπόγειο. Ήταν μαγευτικά, ναι, μα παρ' όλα αυτά, από σάρκα και οστά.

Τα ουρλιαχτά άρχισαν πριν ανεβούν τα αγόρια στη σκηνή και συνεχίστηκαν αδιάλειπτα για τις επόμενες δυόμισι ώρες. Η Λούλιτ είχε δίκιο. Ήταν σχεδόν αδύνατο να συνηθίσει κανείς

το επίπεδο των ντεσιμπέλ. Ιδιαίτερα μια γυναίκα που κόντευε τα σαράντα.

Τη χρονιά που έκλεισα τα δεκαέξι, είδα στο Στάδιο Φόξμπορο τους New Kids on the Block, στην περιοδεία Magic Summer. Είχαμε πάει κάμποσες, για τα γενέθλια της Άλισον Άσερκοφ. Ο πατέρας της είχε καταφέρει να βρει θέσεις μπροστά και πάσο για τα παρασκήνια. Ήταν μια συναυλία δυνατή, άβολη και όχι απόλυτα του γούστου μου. Μεγαλώναμε ακούγοντας Rolling Stones, U2, Μπομπ Μάρλεϊ. Μουσική που δεν πάλιωνε ποτέ. Θεωρητικά, λοιπόν, δε θα έπρεπε να είναι θέλγητρο πέντε αγόρια από την εργατική τάξη του Ντόρτσεστερ, στη Μασαχουσέτη.

Κι όμως, υπήρχε κάτι. Η φούρια, οι ορμόνες, η ζέση από τη σκηνή. Τους έκανε απείρως πιο ελκυστικούς η ιδέα ότι τους λαχταρούσαν και τους ποθούσαν τόσο πολύ. Και για μια σύντομη στιγμή σκέφτηκα ότι θα μπορούσα να αφεθώ στην τρέλα. Μα έπειτα συνειδητοποίησα πόση έλλειψη τρόπων θα μαρτυρούσε, πόσο ανάρμοστο θα ήταν. Και θυμήθηκα ποια υποτίθεται ότι ήμουν, βαθιά μέσα μου. Και όποια ακόλαστη λατρεία ίσως πρόκυπτε, τη σταμάτησα πριν καν ριζώσει. Πολύ πριν το ανκόρ στη συναυλία των New Kids on the Block.

Σχεδόν ένα τέταρτο του αιώνα αργότερα απειλούσε να εκτυλιχθεί το ίδιο.

Παρά τον θόρυβο και τις ορμόνες που είχαν πλημμυρίσει το *Mandalay Bay*, το συγκρότημα έδωσε σπουδαία συναυλία – όσο κι αν δεν μπορούσα να καταλάβω αν μπορεί μια ομάδα να αποκαλείται πραγματικά συγκρότημα εφόσον δεν παίζει μουσικά όργανα. Ο Ρόρι χάιδεψε την κιθάρα σε μερικά τραγούδια, και ο Όλιβερ κάθισε στο πιάνο μια δυο φορές, αλλά πέραν τούτου τη μόνη ενορχήστρωση την έκανε το συγκρότημα που τους συνόδευε. Οι πέντε νεαροί περισσότερο τραγουδούσαν και χοροπηδούσαν στη σκηνή σαν βαρβάτα κατσιμία. Είδα πολύ σαματά και σαχλαμάρες και πολύ λίγη χορογραφία, κάτι που, όμως, δεν έδειξε να ενοχλεί τις θαυμάστριες.

«Τους αγαπώ! Τους αγαπώ! Τους αγαπώ!» δήλωσε η Τζόρτζια έπειτα από μια ξεσηκωτική εκτέλεση του *Fizzy Smile*, του κομματιού που είχε δώσει τον τίτλο στο πρώτο άλμπουμ του συγκροτήματος. Στο κουνκλίστικο πρόσωπό της κυλούσαν δάκρυα και οι μπούκλες της είχαν αρχίσει να φριζάρουν από την υγρασία. «Αγγίζουν την *ψυχή* μου».

Η Ρόουζ συμφωνούσε ξεκάθαρα, και τσίριζε κάθε φορά που ο Λιάμ περπατούσε στη μακριά πλατφόρμα που τον έφερε στα ελάχιστα μέτρα. Η Ίζαμπελ είχε πέσει σε δική της έκσταση τραγουδούσε και λικνιζόταν με τη μουσική. Η παρέα ήταν χαρούμενη. Κι εκείνη τη στιγμή συγκώρησα τον Ντάνιελ που δεν τηρούσε τον λόγο του τόσο συχνά, επειδή το λάθος του είχε δώσει σε εμένα την ευκαιρία να γίνω μάρτυρας της έκστασης των κοριτσιών. Κι αυτό ήταν κάτι ανεκτίμητο.

Σαν κουρδισμένος, ένας εύσωμος μαύρος άντρας που φορούσε διαπίστευση έφτασε κοντά στις θέσεις μας την ώρα που το συγκρότημα άφηνε τη σκηνή μετά το τελευταίο ανκόρ. Ο Χέιζ είχε κρατήσει την υπόσχεσή του.

«Είναι κάποια από εσάς η Ίζαμπελ;»

Δυσκολεύτηκα πολύ να διακρίνω τι έλεγε γιατί είχα έναν διαρκή βόμβο στα αυτιά και την αίσθηση ότι μιλάω κάτω από το νερό. Όμως τον ακολούθησαμε ως την πύλη, όπου έδωσε σε όλες μας βραχιολάκια και κορδόνια για τον λαιμό που έδιναν πρόσβαση σε όλα τα σημεία.

Δεν είπαμε λέξη στον μακρύ δρόμο ως τα παρασκήνια. Υποψιαζόμουν πως τα κορίτσια δεν ήθελαν να χαλάσουν τη στιγμή, να ξυπνήσουν από το όνειρο. Η έκφρασή τους ήταν γεμάτη προσμονή, σοβαρή. Σχεδόν δεν μπορούσαν να κοιταχτούν από τον ενθουσιασμό. *Η ζωή μας αρχίζει απόψε.*

Αποκόμισα την εντύπωση ότι το μέλος της ασφάλειας είχε συνηθίσει να τσιμπά νεαρές από το κοινό και να τις παραδίδει στα χέρια του συγκροτήματος. Για μια στιγμή φοβήθηκα ότι ίσως μπλέξουμε. Πού ακριβώς μας πήγαινε; Και από ποιο σημείο θα ήμουν πια υπόλογη για έκθεση ανηλίκου σε κίνδυνο;

Επειδή το δίχως άλλο η παράδοση τριών δωδεκάχρονων για κονσομασιόν θα αποτελούσε κάποιο είδος πλημμελήματος, αν όχι κακούργημα. Όχι, δε θα τις άφηνα από τα μάτια μου. Στο κάτω κάτω βρισκόμασταν στο Λας Βέγκας.

Μα όταν μπήκαμε στο πάρτι μετά τη συνανλία κατέστη σαφές ότι οι ανησυχίες μου δεν ήταν βάσιμες. Δεν έβλεπα πολλά κορίτσια για κονσομασιόν: ένα δυο σχεδόν άγνωστα μοντέλα, η Δανή από το τεύχος του *Sports Illustrated* με τα μαγιό, μια σταρ από ριάλιτι και μια ηθοποιός από την καινούργια σειρά του Netflix. Κατά τα άλλα, μάλλον ήταν οικογένεια και στενοί φίλοι: κάμποσοι Βρετανοί και τύποι της βιομηχανίας, και μερικές τυχερές νεαρές θαυμάστριες που είχαν φερθεί πολύ καλά. Η αίσθηση ήταν σίγουρα αυτή της ασφάλειας.

Κάποια στιγμή τα μέλη του συγκροτήματος εμφανίστηκαν, έχοντας μόλις βγει από το ντους, με μαλλιά νωπά και χωρίς προϊόντα. Ακούστηκαν χειροκροτήματα και σφυρίγματα και μια σαμπάνια να ανοίγει. Κι άθελά μου αναρωτήθηκα αν αυτό συνέβαινε κάθε βράδυ. Αυτός ο εορτασμός με τον οποίο έδειχναν να συγχαίρουν τον εαυτό τους. Η Ίζαμπελ και οι φίλες της δεν έχασαν χρόνο, πλησίασαν τον Σάιμον και τον Λίαμ που έστεκαν στην καρδιά του πάρτι. Είχαν ξαναβρεί την αυτοκυριαρχία τους και είχαν αναλάβει ξανά την αποστολή τους. Εγώ δεν ήμουν σίγουρη ποια ακριβώς ήταν αυτή η αποστολή: πρέπει να ήταν κάτι σαν «Να κάνω το εν λόγω μέλος των Όγκαστ Μουν να με ερωτευτεί», ωστόσο δεν μπορεί να μην καταλάβαιναν ότι αυτό ήταν μάλλον απίθανο. Σε κάθε περίπτωση, ο Ρόρι είχε πιάσει φιλή κουβέντα με το μοντέλο των μαγιό σε μια γωνιά. Με τον σκούφο χαμηλά στο μέτωπο και τα χέρια χωμένα βαθιά στις τσέπες, να κατεβάζουν τη μέση του μαύρου τζιν ακόμα χαμηλότερα από το ήδη γελοίο γεωγραφικό τους πλάτος. Η κλίση του κεφαλιού και η γλώσσα του σώματός του τα μαρτυρούσαν όλα: είχε αξιώσεις πάνω της.

Ο Όλιβερ κουβέντιαζε απορροφημένος με έναν τύπο που, όπως θεώρησα, ήταν στέλεχος δισκογραφικής – φορούσε ένα

γυαλιστερό γκρίζο κοστούμι και μπορεί να του την έπεφτε, ή ίσως και όχι. Ήταν ο πιο κομψός στο συγκρότημα. Ψηλόλιγνος και με όψη σκεπτική, με μελιά μάτια και χρυσά μαλλιά. Ο τύπος που θα ερωτευόμουν στο πανεπιστήμιο μόνο και μόνο για να ανακαλύψω ότι είναι γκέι. Ή υπερβολικά βαθυστόχαστος ώστε να ενδιαφερθεί για μια φοιτήτρια ιστορίας της τέχνης. Όπως και να είχε, θα μου έκανε την καρδιά κομμάτια.

Κι έπειτα ήταν ο Χείζ. Περιστοιχισμένος από αυλικούς όπως ο Σάιμον και ο Λιάμ, αλλά με τρόπο που έδειχνε πιο εκούσιος, έντονος. Από την πλεονεκτική μου θέση στην άκρη του χώρου, εκεί όπου μου είχε πιάσει την κουβέντα ένας αρθρογράφος του *Vanity Fair*, έβλεπα τον Σάιμον να σαχλαμαριζει και τον Λιάμ να φέρεται σαν τυπικός νεαρός, ενώ είχαν και οι δύο αιχμάλωτες τις θαυμάστριές τους. Όμως ο Χείζ ήταν πιο δυσανάγνωστος. Η δική του προσοχή φαινόταν ειλικρινής. Ακόμα και από απόσταση η συζήτηση με τους κόλακες έδειχνε ανυπόκριτη.

Γύρω στη μισή ώρα αργότερα, όταν κόντευα να κατεβάσω ένα ποτήρι Perrier-Jouët και να απαλλαγώ από τον αρθρογράφο, με πλησίασε στη γωνία ο Χείζ.

«Γεια σου, μαμά της Ίζαμπελ...»

«Με λένε Σολέν».

«Σο-λέν...» Δε βιάστηκε. «Δηλαδή “σε λέν’ Σολέν”;»

Γέλασα. «Ακριβώς».

«Σο-λέν», επανέλαβε. «Μου αρέσει. Γαλλικό είναι; Γαλλίδα είσαι;»

«Οι γονείς μου είναι. Και πολύ μάλιστα».

«Σο-λέν». Κούνησε το κεφάλι. «Εμένα με λένε Χείζ».

«Ξέρω πώς σε λένε».

«Ναι. Για φαντάσου». Έσκασε μισό χαμόγελο, με την αριστερή πλευρά των χειλιών να κυρτώνει προς τα πάνω στη γωνία, αναδεικνύοντας πανέμορφα λακκάκια. Το στόμα του ήταν πολύ μεγάλο για το πρόσωπό του – πλατύ και αμετανόητο. Μα είχε λακκάκια, κι αυτό που θα μπορούσε να είναι αλαζονεία τελικά έδειχνε αξιαγάπητο. «Περνάς καλά;»

«Ναι, ευχαριστώ».

«Ωραία». Έστεκε μπροστά μου χαμογελώντας πλατιά, με τα χέρια σταυρωμένα στο πλατύ στέρνο. Έκανε αυτό που κάνουν καμιά φορά οι ψηλοί άντρες, είχε ανοίξει το στήθος για να έρθει πιο κοντά στο επίπεδο των ματιών μου. «Σου άρεσε η συναυλία;»

«Ήταν... διασκεδαστική».

Το χαμόγελό του έγινε πιο πλατύ. «Δε σου άρεσε».

«Ήταν αναπάντεχα δυνατά», γέλασα.

«Δε σε προειδοποίησε κανείς; Λυπάμαι, Σολέν».

Κάτι είχε ο τρόπος με τον οποίο έλεγε και ξανάλεγε το όνομά μου: βραχνή φωνή, αμετακίνητο βλέμμα, η κίνηση της γλώσσας του. Έδινε την αίσθηση πως είναι κάτι... προσωπικό.

«Με προειδοποίησαν, απλώς όχι αρκετά, καθώς φαίνεται. Οι θαυμάστριές σας είναι...»

«Ενθουσιώδεις».

«Μπορεί να το θέσει κανείς κι έτσι».

Γέλασε ρίχνοντας πίσω το κεφάλι. Είχε πολύ όμορφο σαγόβι. «Είναι τρελές για δέσιμο. Την επόμενη φορά θα σου δώσουμε ακουστικά».

«Την επόμενη φορά;»

«Πάντα υπάρχει επόμενη φορά». Το είπε με όψη σοβαρή, αλλά υπήρχε κάτι που με έκανε να σταματήσω.

«Πόσων χρόνων είσαι, Χείζ;»

«Είκοσι».

«Είκοσι», επανέλαβα και μετά κατέβασα την υπόλοιπη σαμπάνια. Μία γουλιά. Τέλος πάντων, τουλάχιστον ήταν καλύτερα από τα δεκαεννιά.

«Είκοσι». Δάγκωσε το κάτω χείλος του και χαμογέλασε.

Εκείνη θα ήταν μια κατάλληλη στιγμή για να ζητήσω συγγνώμη, να μαζέψω τα κορίτσια και να πάμε για ύπνο. Μα έβλεπα την έκφρασή τους στην άλλη άκρη του χώρου. Ο Σάιμον έπιανε ξανά τα μαλλιά της Τζόρτζια, ο Λιάμ έκανε επίδειξη των κινήσεών του στο μπρέικ ντας και η ευφορία ήταν διάχυτη

στην ατμόσφαιρα. Δεν είχαμε ούτε μία ώρα εκεί. Θα ήταν άσπλαγχο να τις πάρω τώρα.

«Σκέφτεσαι να φύγεις, έτσι δεν είναι;» Η φωνή του Χείζ με επανέφερε στην πραγματικότητα. «Μη φύγεις ακόμα, σε παρακαλώ. Θα σου φέρω άλλο ένα ποτό».

«Όχι, είμαι εντάξει, ευχαριστώ».

«Βλακείες. Στο Λας Βέγκας είσαι». Μου έκλεισε το μάτι κι έπειτα πήρε το άδειο ποτήρι της σαμπάνιας από το χέρι μου και κατευθύνθηκε προς το αυτοσχέδιο μπαρ.

Δεν είχαν υπάρξει πολλοί μετά τον Ντάνιελ: μερικά ραντεβού με έναν μπαμπά από την ομάδα ξιφασκίας της Ίζαμπελ κι ένα δίμηνο φλερτ με τον σεναριογράφο από το γυμναστήριο. Με κανέναν από τους δύο δεν είχα ολοκληρώσει. Μόλις απειλούσαν να προχωρήσουν πέρα από το χαλαρό φλερτ, έκλεινα. Κατέβαζα ρολά. Και παρότι τα τρία χρόνια τυχαίας αγαμίας συχνά ήταν αξιολύπητα, δεν επρόκειτο να πέσω στο κρεβάτι με έναν ροκ σταρ με τα μισά μου χρόνια επειδή μου είχε κλείσει το μάτι σε ένα άφτερ. Δεν επρόκειτο να γίνω κλισέ.

Πριν προλάβω να ολοκληρώσω τον σχεδιασμό της εξόδου μου, ο Χείζ επέστρεψε με άλλο ένα ποτήρι σαμπάνια κι ένα μπουνκάλι νερό για τον ίδιο. Τα μαλλιά του είχαν στεγνώσει κι είχαν γίνει ένας αξιοζήλευτος θύσανος από μεταξένιες μπουκλες. Υπήρχαν μπλογκ με θέμα τα μαλλιά του Χείζ –αυτό θα το μάθαινα αργότερα– αλλά εκεί, στα σωθικά του *Mandalay Bay*, αντιστάθηκα στην παρόρμηση να τα αγγίξω.

«Λοιπόν, Σολέν, τι κάνεις όταν δεν έρχεσαι σε συναυλίες των Όγκαστ Μουν;»

«Πλάκα έχεις, Χείζ Κάμπελ».

«Χα. Ξέρεις το επώνυμό μου».

«Ναι, επειδή ζω με μια δωδεκάχρονη».

«Αλλά όχι με τον πρώην σύζυγό σου;»

«Όχι με τον πρώην σύζυγό μου, όχι», γέλασα. «Θα μπορούσα να είμαι μητέρα σου, ξέρεις».

«Μα δεν είσαι».

«Μα θα μπορούσα».

«Μα δεν είσαι». Κράτησε τα μάτια του στα δικά μου, με το μισό χαμόγελό του.

Τότε ένιωσα μια μικρή τούμπα βαθιά μέσα στο στομάχι μου, η οποία έλεγε πως, ότι κι αν ήταν αυτό που έκανε εκείνος ο ει-κοσάχρονος, έπιανε.

«Θα μου το δώσεις το ποτήρι; Ή το έφερες μέχρι εδώ μόνο για να με πειράξεις;»

«Για να σε πειράξω», γέλασε, και ήπια μια γουλιά από τη σαμπάνια μου πριν μου τη δώσει. «Στην υγεία μας».

Έμεινα στη θέση μου και τον κοίταξα χωρίς να πίνω. Το διασκέδαζα. «Είσαι κακός...»

«Καμιά φορά...»

«Σου πάει καλά αυτό;»

Τότε γέλασε. «Συνήθως ναι. Δεν πάει καλά τώρα;»

Χαμογέλασα και κούνησα το κεφάλι. «Όχι τόσο όσο νομίζεις».

«Άου, πόνεσε αυτό». Τότε τα μάτια του πετάχτηκαν στην άλλη άκρη του χώρου, ψάχνοντας κάτι. «Όλιβερ!»

Ο Όλιβερ κοίταξε προς το μέρος μας. Τον είχε ακόμη στριμωγμένο ο τύπος με το γυαλιστερό κοστούμι κι έδειχνε να προσπαθεί να του ξεφύγει. Τον είδα να ζητά συγγνώμη και να μας πλησιάζει.

«Ολ, από δω η Σολέν».

«Γεια σου, Σολέν». Χαμογέλασε γοητευτικά.

Στάθηκαν και οι δύο και με κοιτούσαν, εξίσου ψηλοί, εξίσου βέβαιοι. Και για μια στιγμή μετάνιωσα που είχα βάλει ίσια παπούτσια, γιατί ακόμα και από το ένα μέτρο και εβδομήντα εκατοστά ένιωθα κοντή ανάμεσα σε αυτούς τους τύπους.

«Για πες μου, Ολ, θα μπορούσε να είναι μητέρα μου η Σολέν;»

Ο Όλιβερ σήκωσε το φρύδι κι έπειτα με κοίταξε για μια μακρά στιγμή. «Σε καμία περίπτωση». Γύρισε να κοιτάξει τον Χείζ. «Και σκέψου ότι η μητέρα σου είναι πολύ ωραία γυναίκα...»

«Η μητέρα μου είναι ωραία γυναίκα».

«Μα όχι τόσο».

«Όχι, όχι τόσο». Ο Χείζ χαμογέλασε.

Τα μάτια του Όλιβερ ήταν συναρπαστικά. «Τι κάνεις εσύ σε ένα καταγώγιο του Λας Βέγκας;»

Τότε ήπια μια γουλιά σαμπάνια. Είχε αρχίσει το παιχνίδι. «Με τούμπαραν να έρθω σε μια συναυλία των Όγκαστ Μουν. Εσύ;»

Σώπασαν και οι δύο για μια στιγμή. Ο Χείζ γέλασε πρώτος. «Άσε που έχει και πανέξυπνο χιούμορ. Ολ, μπορείς να πηγαίνεις».

«Τώρα δα δε με κάλεσες, μεγάλε;»

«Ωραία, σε ξε-καλώ».

«Από δω ο Χείζ Κάμπελ. Καθόλου κοινωνικός», είπε ο Όλιβερ, σοβαρός.

«Μόλις σε έσωσα από τον μαλάκα με το πανάσχημο κοστούμι. Χάρη μου χρωστάς».

Ο Όλιβερ κούνησε το κεφάλι και άπλωσε ένα χέρι γεμάτο χάρη. «Σολέν, δεν πρόλαβα να σε γνωρίσω πολύ. Μολαταύτα, χάρηκα».

Μολαταύτα; Ποιοι ήταν αυτοί οι τύποι; Ένα άσωτο κουνιτέτο. Ήταν προφανές ότι η Ίζαμπελ και τα άλλα δεκάδες εκατομμύρια κορίτσια σε όλο τον κόσμο είχαν ανακαλύψει κάτι.

«Καθόλου κοινωνικός;» ρώτησα μόλις αναχώρησε ο Όλιβερ.

«Πάρα πολύ κοινωνικός. Απλώς δε μου αρέσει να μοιράζομαι».

Σήκωσα τα μάτια και του χαμογέλασα μαγεμένη. Το πρόσωπό του, σαν έργο τέχνης. Το στόμα του είχε όλη μου την προσοχή. Και όσα περνούσαν από το μυαλό μου δεν ήταν όλα αγνά.

«Λοιπόν», είπε, «μίλησέ μου για σένα».

«Τι θέλεις να μάθεις;»

«Τι είσαι διαθεθειμένη να μοιραστείς μαζί μου;»

Γέλασα. Ο Χείζ Κάμπελ, είκοσι ετών, με δοκίμαζε. «Όσο το δυνατόν λιγότερα».

Πάλι το μισό χαμόγελό του. «Σε ακούω...»
«Το βλέπω». Ήπια μια γουλιά από το ποτήρι μου. «Από πού να ξεκινήσω... Μένω στο Λος Άντζελες».

«Από κει είσαι;»

«Όχι. Από την Ανατολική Ακτή. Από τη Βοστώνη. Αλλά μένω εδώ και καιρό στο Λος Άντζελες, οπότε... μάλλον είναι το σπίτι μου. Είμαι ιδιοκτήτρια μιας γκαλερί μαζί με τη φίλη μου, τη Λούλιτ».

«Φίλη;» Σήκωσε το φρύδι.

«Όχι τέτοια φίλη».

Χαμογέλασε και ανασήκωσε τους ώμους. «Μη νομίζεις ότι έχρινα...»

«Απλώς φαντασιωνόσουν;»

Γέλασε δυνατά. «Τώρα da γνωριστήκαμε εμείς οι δύο;»

«Θέλεις να σου πω άλλα ή όχι;»

«Θέλω να μου πεις τα πάντα».

«Έχουμε μια γκαλερί λοιπόν. Στο Κάλβερ Σίτι. Πουλάμε έρ-
γα σύγχρονης τέχνης».

Ο Χείζ άφησε την πληροφορία να κατακαθίσει για μια στιγμή, κι έπειτα: «Είναι διαφορετική από τη μοντέρνα τέχνη;».

«Ο όρος “μοντέρνα τέχνη” είναι ευρύς, καλύπτει γύρω στα εκατό χρόνια και περιλαμβάνει πολλά διαφορετικά κινήματα. Η σύγχρονη τέχνη είναι η τρέχουσα τέχνη».

«Επομένως να υποθέσω ότι οι καλλιτέχνες σας είναι ακόμη ζωντανοί, σωστά;»

Χαμογέλασα. «Συνήθως ναι. Και για πες...» Θα χρειαζόμουν κι άλλη σαμπάνια. «Εσύ τι κάνεις όταν δεν πηγαίνεις σε συναυλίες των Όγκαστ Μουν;»

Γέλασε και σταύρωσε τα χέρια στο στέρνο. «Δεν καλοθυμάμαι. Αυτό το πράγμα κατά κάποιον τρόπο έχει απορροφήσει τα τελευταία χρόνια της ζωής μου. Περιοδείες, σύνθεση, ηχογρά-
φηση, διαφήμιση...»

«Γράφεις μόνος σου τη μουσική σου;»

«Την περισσότερη, ναι».

«Εντυπωσιακό. Παίζεις πιάνο;»

Κούνησε το κεφάλι. «Και κιθάρα. Μπάσο. Λίγο σαξόφωνο».

Χαμογέλασα. Ήταν σαφές ότι είχα υποτιμήσει τα μέλη των νεανικών συγκροτημάτων. «Δεν πηγαίνεις ποτέ στο σπίτι απλώς για να μην κάνεις τίποτα;»

«Όχι πολύ συχνά. Εσύ;»

«Όχι τόσο όσο θα ήθελα».

Κούνησε το κεφάλι αργά, ήπια μια γουλιά νερό, κι έπειτα: «Πώς είναι; Το σπίτι σου;».

«Μοντέρνο. Καθαρές γραμμές. Πολλά έπιπλα από τα μέσα του αιώνα. Είναι στο Γουέστσαϊντ, στους λόφους, κι έχει θέα τον ωκεανό. Έχει τζαμαρίες και το φως μεταβάλλεται διαρκώς. Τα δωμάτια αλλάζουν, την αυγή, το σουρούπο. Είναι σαν να ζεις μέσα σε μια ακουαρέλα. Και το λατρεύω αυτό». Σταμάτησα.

Ο Χέιζ έστεκε μπροστά μου και με κοιτούσε με τρόπο μάλλον ανάρμοστο. Ήταν γελοιωδώς νέος. Κι εγώ ήμουν μητέρα. Και σε κανέναν κόσμο δεν μπορούσε να βγει σε κάτι καλό αυτό.

«Ουάου», είπε μαλακά. «Ακούγεται η τέλεια ζωή».

«Ναι. Αν εξαιρέσεις...»

«Αν εξαιρέσεις τον πρώην σύζυγο», τελείωσε τη σκέψη μου.

«Ναι. Και όλα όσα αυτό συνεπάγεται».

Σαν να είχε δοθεί κάποιο σύνθημα, η Ίζαμπελ μας πλησίασε φουριόζα, με ορθάνοιχτα μάτια, ευχαριστημένη. «Μαμά, είναι τέλειο το πάρτι! Το κουβεντιάζαμε, και είναι ακόμα καλύτερο και από το μπαρ μιτσβά του Χάρι Βάσερμαν».

«Αλήθεια; Από το μπαρ μιτσβά του Χάρι;» Ο Χέιζ είχε επιστρέψει απότομα από όπου κι αν τον είχαν πάει οι σκέψεις του και είχε γίνει ξανά το είδωλο των εφήβων.

Η Ίζαμπελ κοκκίνισε και σκέπασε το στόμα. «Γειαα σου, Χέιζ».

«Γειαα σου, Ίζαμπελ».

«Θυμήθηκες πώς με λένε;»

«Μάντεψα σωστά». Ανασήκωσε τους ώμους. «Τι κάνει ο Λιάμ εκεί πέρα; Σου δείχνει πώς κάνει το σκουλήκι; Ξέρεις ότι

εγώ του τα έμαθα όλα, έτσι; Πάμε κόντρα; Λίαμ!» φώναξε ο Χείζ προς την άλλη άκρη του χώρου. «Πάμε κόντρα στο σκουλήκι! Τώρα!»

Ένωσα την Ίζαμπελ να εκρήγνυται από χαρά όταν ο Χείζ πέρασε το χέρι γύρω από τους ώμους της και την πήρε μαζί. «Μας συγχωρείς, Σολέν. Έχουμε να κάνουμε έναν διαγωνισμό».

Το θέαμα εκείνων των δύο, της αδέξιας κόρης μου και του θελκτικού ροκ σταρ, να διασχίζουν τον χώρο ήταν τόσο αλλόκοτο και ειρωνικό ώστε άθελά μου γέλασα.

Ο Χείζ ήταν στο στοιχείο του. Σε χρόνο μηδέν είχε γίνει το κέντρο της προσοχής, πεσμένος στο πάτωμα κι έτοιμος για τον διαγωνισμό, ενώ τα υπόλοιπα μέλη του συγκροτήματος και οι θαυμάστριες είχαν μαζευτεί γύρω του. Ενώ η νευρώδης κορμωστασιά και οι κοφτές κινήσεις του Λίαμ ίσως θα τον έκαναν πιο φυσικό χορευτή, ο Χείζ ήταν πολύ πιο συναρπαστικός. Είχε αρκετή χάρη έτσι όπως σερόνταν στο πάτωμα με το μαύρο τζιν και τις μπότες. Τα πόδια του κλοτσούσαν ψηλά στον αέρα και σήκωναν κατά διαστήματα τους γοφούς από το πάτωμα. Οι μύες στα μπράτσα πάλευαν με κάθε ώθηση. Μια φευγαλέα εικόνα του κοιλιακού ξεμύτισε κάτω από το λεπτό μπλουζάκι του. Ο Χείζ αποτελούσε θέαμα τόσο αρρενωπό, ώστε ένιωθα ότι ήταν σχεδόν βρόμικο να τον κοιτάζω.

Ακούστηκαν κραυγές και σφυρίγματα, κι όταν ο Χείζ σηκώθηκε επιτέλους από το πάτωμα, ο Σάιμον τον άρπαξε σε μια αντρική αγκαλιά. «Ορίστε παλικάρι!» έσκουξε, με τα γαλάζια μάτια γουρλωμένα και τα μαλλιά να πετούν. «Όλα μπορεί να τα κάνει!»

Ο Χείζ έριξε πίσω το κεφάλι και γέλασε, με τα μαλλιά ανάστατα και τα λακκάκια να πετούν φωτιές. «Όλα». Άστραφτε. Όμως εκείνη τη στιγμή τα μάτια του έπεσαν στα δικά μου και το ρεύμα που με χτύπησε ήταν τόσο δυνατό, ώστε αναγκάστηκα να κοιτάξω αλλού.

Φύγαμε λίγο μετά τον «διαγωνισμό». Όταν μια λυγερή, οριακά νόμιμη μελαχρινή βολεύτηκε στα πόδια του Λίαμ, και τα χείλη του Ρόρι έπεσαν στον λαιμό του μοντέλου στη γωνία, όταν πέντ' έξι τουλάχιστον μέλη της παρέας έφυγαν διακριτικά κι εμφανίστηκαν ξανά με απλανές βλέμμα, σκέφτηκα πως ίσως ήταν μια καλή στιγμή να πάρω τα κορίτσια και να φύγουμε. Ο αρθρογράφος του *Vanity Fair* είχε φύγει εδώ και ώρα.

«Περάσαμε υπέροχα. Ευχαριστούμε για την πρόσκληση».

Είχαμε συγκεντρωθεί κοντά στην πόρτα. Η Ρόουζ είχε αρχίσει να μαραίνεται, η Ίζαμπελ να χασμουριέται, ενώ τα μαλλιά της Τζόρτζια είχαν πάρει εντυπωσιακές διαστάσεις.

«Αποκλείεται να σας πείσω να μείνετε λίγο ακόμα;»

«Είναι αργά, και πετάμε το πρωί».

«Μπορείτε να αλλάξετε την πτήση».

Ένωσα τα μάτια μου να στενεύουν, κάποιο αθέλητο τικ που μάλλον είχα κληρονομήσει από τη μητέρα μου.

«Ωραία, κατάλαβα, δε θα ήταν καλή ιδέα», υποχώρησε εκείνος.

«Μάλλον όχι. Όχι».

«Περάσαμε τέλεια», «Φανταστικά», «Επικά», είπαν όλα μαζί τα κορίτσια.

«Χαίρομαι που σας άρεσε». Ο Χείζ χαμογέλασε. «Θα το ξανακάνουμε κάποια στιγμή, ναι;»

Ακούστηκε μια ομόφωνη συμφωνία από τη συνοδεία μου.

«Λοιπόν, εμ...» Ήταν εκείνος που καθυστερούσε, τα μάτια του έψαχναν, τα δάχτυλα έτρεχαν μέσα στα φουντωτά μαλλιά. «Πώς είπες ότι λέγεται η γκαλερί σου; Ξέρεις, για την περίπτωση που βρεθώ ποτέ στην Καλιφόρνια κι επιθυμήσω σύγχρονη τέχνη...»

«Μαρσάν Ραφέλ». Χαμογέλασα.

«Μαρσάν Ραφέλ», επανέλαβε. «Κι εσύ είσαι η...»

«Η Μαρσάν», προσφέρθηκε να βοηθήσει η Τζόρτζια.

«Σολέν Μαρσάν». Το χαμόγελό του έγινε πιο πλατύ. Τα δόντια του σίγουρα δεν ήταν αγγλικά. Μεγάλα, ίσια, λευκά. Κά-

ποιος είχε ξοδέψει πολλά λεφτά γι' αυτά τα δόντια. «Τα λέμε την επόμενη φορά, λοιπόν;»

Κούνησα το κεφάλι, αλλά ο σπόρος είχε φυτευτεί. Αν δεν είχα μαζί μου τα κορίτσια...

Κι έπειτα, με απόλυτη συναίσθηση αυτού που πρότεινα και με αναπάντεχα λίγο δισταγμό, έριξα το δόλωμα: «Πάντα υπάρχει δεύτερη φορά».

Bel-Air

Τηλεφώνησε.

Πέντε μέρες μετά το Λας Βέγκας βρήκα ένα μήνυμα στον τηλεφωνητή μου στην γκαλερί. Η φωνή του κομψά βραχνή με τον αξιαγάπητο βρετανικό ρυθμό. «Γεια σου, Σολέν. Είμαι ο Χείζ Κάμπελ. Είμαι στο Λος Άντζελες για λίγες μέρες. Έλεγα μήπως θέλεις να πάμε να τσιμπήσουμε κάτι».

Πρέπει να το άκουσα τουλάχιστον πέντε φορές.

Ο Χείζ Κάμπελ. Στον τηλεφωνητή μου. Παρά την ντροπαλή και υπολογισμένη γοητεία του στο Λας Βέγκας, εξεπλάγην πραγματικά. Δεν περίμενα ότι θα υπάρξει και συνέχεια. Κι εκείνο που είχε περάσει ως άκακο φλερτ στο υπογάστριο του *Mandalay Bay* ξαφνικά φάνταζε κραυγαλέο στο φως της Νότιας Καλιφόρνια. *Να τσιμπήσω κάτι. Με έναν εικοσάχρονο. Μέλος ενός νεανικού συγκροτήματος. Υπό ποιες συνθήκες θα μπορούσε ποτέ να ερμηνευτεί κάτι τέτοιο ως αποδεκτό;*

Προσπάθησα να το απωθήσω στο πίσω μέρος του μυαλού μου και να συνεχίσω τη δουλειά μου. Όμως έμεινε εκεί όλη τη μέρα. Ένας διακριτικός πειρασμός, σαν το τελευταίο κομματάκι σοκολάτας που έχεις φυλάξει στο κουτί. Ένα δωράκι που κρατούσα για τον εαυτό μου. Δεν το μοιράστηκα ούτε καν με τη Λούλιτ. Και με εκείνη μοιραζόμουν κάμποσα πράγματα.

Είχαμε γνωριστεί πριν από δεκαπέντε χρόνια στη Νέα Υόρκη, στο αποκλειστικό πρόγραμμα εκπαίδευσης των Σόθμπις. Σε μια τάξη γεμάτη εξαιρετικούς ανθρώπους η Λούλιτ ξεχώρισε

στα μάτια μου. Καστανά μέλη συλφίδας, λυρική αιθιοπική προφορά, αγάπη για τον Ρομέο Μπίαρντεν. Λάτρευσα τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιούσε τα χέρια όταν μιλούσε, για την τέχνη συγκεκριμένα: «Ο Μπασκιά είναι πολύ *θυμωμένος*, τα δόντια δε χωρούν ποτέ στο στόμα!» «Ένα ψόφιο πρόβατο μέσα σε ένα κουτί δεν είναι τέχνη! Αν ρίξεις κι ένα κομματάκι ψωμί, εί-ναι το *βραδινό σου!*»

Μόλις είχε αποφοιτήσει από το Γέιλ κι εγώ είχα ολοκληρώσει ήδη το μεταπτυχιακό μου όταν γνωριστήκαμε, όμως μοιραζόμασταν την ευαισθησία για τη σύγχρονη τέχνη και την επιθυμία να συμμετάσχουμε σε κάτι συναρπαστικό και αναπάντεχο. Το βρήκαμε στην καλλιτεχνική σκηνή του Λος Άντζελες, που εκείνα τα χρόνια ανθούσε.

Ήταν η Λούλιτ που είχε την ιδέα να εκπροσωπήσουμε μόνο καλλιτέχνιδες και έγχρωμους καλλιτέχνες. Είχε περάσει τρία χρόνια στο τμήμα σύγχρονης τέχνης των Σόθμπις παρακολουθώντας το πρόγραμμά μας. Εγώ είχα κάνει έναν χρόνο στην Γκαλερί Γκλάντστοουν πριν μετακομίσω με τον Ντάνιελ στο Λος Άντζελες. Δεν είχαμε κλείσει καλά καλά πέντε μήνες γάμου όταν έμεινα έγκυος στην Ίζαμπελ και παρέδωσα όλα όσα με έκαναν *εμένα*. Όταν η Λούλιτ έφτασε στη Δυτική Ακτή, ψυχωμένη κι έτοιμη να αλλάξει τον κόσμο της τέχνης, άφησα τη ζέση της να με παρασύρει. Ο γάμος και η μητρότητα είχαν αρχίσει να νεκρώνουν τη δική μου. «Έλα να ταρακουνήσουμε λιγάκι τα νερά, τι λες;» είχε αναφωνήσει όσο τρώγαμε σουσί στο *Sasabune*. «Ξέρεις πόσο υπερτιμημένοι είναι οι λευκοί άντρες».

Εκείνο τον καιρό περνούσα τις μέρες μου φροντίζοντας ένα πεισματάρικο μωρό είκοσι μηνών ενώ ο Ντάνιελ κυκλοφορούσε και χρέωνε δύο χιλιάδες οχτακόσια δολάρια την ώρα ήταν φυσικό να συμφωνήσω. Μέσα σε έναν χρόνο είχε γεννηθεί η γκαλερί Μαρσάν Ραφέλ.

Τη μέρα που άφησε μήνυμα στον τηλεφωνητή μου ο Χέιζ Κάμπελ πούλησαμε το τελευταίο έργο της τρέχουσας έκθεσής μας. Η Πιλάρ Αντσορένα, γεννημένη στην Αργεντινή, ήταν

γνωστή για τα συναρπαστικά κολάζ μεικτών μέσων. Στοχαστικά έργα με ολοζώντανα χρώματα που πρόσφεραν πάντα κάποιιο σχόλιο περί φυλής, τάξης ή προνομίου. Δεν ήταν για όσους αναζητούν ήμερες, χαριτωμένες εικόνες· ήταν μαγιοβότανο για τον προχωρημένο συλλέκτη.

Μαζί με τον διευθυντή πωλήσεών μας, Ματ, και τη μάνατζερ της γκαλερί, Τζόσεφιν, η Λούλιτ κι εγώ κάναμε πρόποση με ένα ποτήρι *Veune Clicquot*. Μια γλυκιά στιγμή εκπλήρωσης πριν στραφούμε στην οργάνωση της έκθεσης που θα κάναμε τον Μάιο.

Αργά το απόγευμα, όταν έφυγαν οι άλλοι, κλείστηκα στο γραφείο μου και δάγκωσα τη «μεταφορική» σοκολάτα. «Ωστε με εντόπισες».

«Σε εντόπισα». Η βραχνή φωνή του Χείζ γέμισε το τηλέφωνο.

«Πολύ εφευρετικό».

«Έχω βοηθό...»

«Είμαι σίγουρη».

«Τη λένε Σίρι. Είναι πολύ καλή στη δουλειά της».

Γέλασα. «Σε παραδέχομαι, Χείζ Κάμπελ. Τι μπορώ να κάνω για σένα;»

«Αμάν» –καθάρισε τον λαιμό του– «είπες όνομα κι επώνυμο. Σαν φιλί θανάτου».

«Γιατί το λες αυτό;»

«Ακούγεται πάρα πολύ επίσημο».

«Πώς θέλεις να σε λέω, δηλαδή;»

«Το “Χείζ” μάς κάνει».

«Τι μας κάνει το “Χείζ”;» Γέλασα. «Πλάκα κάνω. Με συγχωρείς. Ήταν δύσκολη μέρα». Έριξα μια ματιά στο ρολόι μου. Είχα σαράντα πέντε λεπτά πριν περάσω να πάρω την Ίζαμπελ από την ξιφασκία. Θα χρειαζόμουν κάτι ανάμεσα σε δώδεκα λεπτά και μία ώρα για να φτάσω. Λος Άντζελες.

«Έλα να σε βγάλω για βραδινό». Ήταν δήλωση, όχι ερώτηση. *Βραδινό*; Εγώ σκεφτόμουν περισσότερο κάτι σαν τα *Starbucks*. Ίσως ένα *Le Pain Quotidien*...

Ο σφυγμός μου επιταχύνθηκε. «Δεν μπορώ... απόψε. Είναι

τελευταία στιγμή και δεν έχω με ποιον να αφήσω τη μικρή». Ήταν η μισή αλήθεια. Η Ίζαμπελ μπορούσε να μείνει μόνη της. Ήταν δώδεκα χρόνων. Αλλά το βραδινό φαινόταν υπερβολικά επίσημο. Υπερβολικά *κάτι*.

«Μήπως να πιούμε ένα ποτό αύριο;» πρότεινα ως παραχώρηση, κι έπειτα συνειδητοποίησα την γκάφα μου. Δεν είχε κλείσει τα είκοσι ένα.

Δεν έδειξε να πτοείται. «Αύριο δεν μπορώ. Παίζουμε στο Στέιπλς Σέντερ».

«Κατάλαβα». Μα φυσικά. Στο Στέιπλς Σέντερ. Το είχε πει τόσο φυσιολογικά. Χωρίς καμία έπαρση. Όπως όταν ο Ντάνιελ ανακοίνωνε ότι έπρεπε να δουλέψει ως αργά για κάποια συμφωνία. «Άρα δεν τα καταφέρνουμε, έτσι δεν είναι;»

«Όχι», γέλασε, το τραχύ γέλιο που τον έκανε να ακούγεται μεγαλύτερος από είκοσι. Έτσι ήθελα να πιστεύω, τουλάχιστον. «Δεν μπορώ να μην πάω στη συναυλία. Το μεσημέρι, τότε;»

Είχα κανονίσει να φάω με έναν πελάτη την Παρασκευή. Του το είπα. «Πρωινό;»

Δεν μπορούσε. Τους είχαν κλείσει σε κάποιες πρωινές εκπομπές. Πέταξα την επιλογή του Σαββάτου και της Κυριακής για βραδινό, και αρνήθηκε. Έπαιζαν τέσσερα βράδια στο Στέιπλς κι έπειτα θα ανέβαιναν στο Μπί. Προσπάθησα να φανταστώ πόσα κορίτσια που τσίριζαν χρειάζονταν για να γεμίσει τέσσερις φορές το Στέιπλς Σέντερ, αλλά το μυαλό μου απλώς δεν μπορούσε να το χωρέσει.

«Τότε γιατί να μην το κάνουμε την επόμενη φορά που θα έρθεις στο Λος Άντζελες, Χείζ;»

«Επειδή θέλω να σε δω τώρα».

«Ναι, αλλά δεν καταφέρνουμε πάντα αυτό που θέλουμε, σωστά; Ή μήπως δεν ισχύουν για σένα οι συνηθισμένοι κανόνες;»

Γέλασε. «Σκοπεύεις να με κάνεις να ικετεύσω;»

«Μόνο αν είναι κάτι που νιώθεις ότι πρέπει να κάνεις».

Δεν ξέρω γιατί έδινα συνέχεια. Ήταν παράλογο. Ίσως, αν ήμουν πιο θαρραλέα, αν δε με ένοιαζε η γνώμη των άλλων, να

σκεφτόμουν την ιδέα ενός φλερτ με το εικοσάχρονο μέλος ενός νεανικού συγκροτήματος. Μα δεν ήμουν θαρραλέα, με ένοιαζε η γνώμη των άλλων, κι έτσι ίσως έβρισκα συναρπαστική την *επίγνωση* ότι μπορούσα. Θα τρώγαμε μαζί κι αυτό θα ήταν όλο.

Στη γραμμή είχε πέσει ησυχία, αλλά κάτι μου έλεγε ότι τον είχα ακόμη.

«Ωραία, λοιπόν», είπε. «Γκετεύω. Μεσημεριανό. Αύριο. Σε *παρακαλώ*».

Κοίταξα ξανά το ρολόι μου. Θα καθυστερούσα για την Ίζαμπελ. Δε θα ήταν η πρώτη φορά. Θα με περιέμενε στο γυμναστήριο, μέσα σε μεταλλικές κλαγγές, τον βόμβο των ανεμιστήρων και το ψιλό βουητό της μηχανής που μετρούσε πόντους. Οι προπονητές θα ούρλιαζαν στα ρωσικά. Και το πουλάκι μου σε εκείνο το ξένο μέρος. Ήταν αναπάντεχα εντάξει με αυτό. Και για μένα δεν είχε ποτέ τόση χάρη όση όταν αγωνιζόταν. Είχε έλεγχο, δύναμη, κομψότητα.

«Εντάξει. Θα φάμε μαζί αύριο το μεσημέρι», συμφώνησα. «Θα αλλάξω το πρόγραμμά μου».

Ήταν ανευθυνότητα να ακυρώσω γεύμα με πελάτη, αλλά επιχείρησα να το εκλογικεύσω. Ο πελάτης ήταν παλιός φίλος του Ντάνιελ από το Πρίνστον. Δεν επρόκειτο να πάει πουθενά. Εξάλλου, είχα την ικανοποίηση ότι μόλις είχα ξεπουλήσει μια έκθεση. Τι θα γινόταν αν έκανα κοπάνα ένα μεσημέρι;

«Τέλεια!» Ο Χείζ έβγαλε μια κραυγούλα ενθουσιασμού, κι εγώ φαντάστηκα το χαμόγελό του στην άλλη άκρη της γραμμής, με τα λακκάκια και όλα αυτά. «Θα πάμε στο ξενοδοχείο *Bel-Air*, εντάξει; Στις δωδεκάμισι. Θα κανονίσω εγώ την κράτηση».

Μα φυσικά θα διάλεγε κάτι εντυπωσιακό και τρομερά ρομαντικό. *Θα τσιμπήσουμε κάτι, πραγματικά.*

«Χείζ», είπα πριν κλείσουμε το τηλέφωνο, «ένα φαγητό είναι μόνο».

Σώπασε για μια στιγμή, κι αναρωτήθηκα αν με είχε ακούσει. «Σολέν... τι άλλο θα ήταν;»

Ήταν εκεί όταν έφτασα, χωμένος σε μια εσοχή στην άκρη της βεράντας του εστιατορίου. Είχε στην πλάτη μια τζαμαρία και τη θέα των κήπων. Περίμενα πως θα αργούσε, θα έμπαινε χαλαρά – όλος μαγευτικά χαμόγελα και τη μαγιά του ροκ σταρ. Μα εκείνος έφτασε στην ώρα του, ίσως και νωρίτερα. Κι όταν τον είδα να κάθεται εκεί, με λευκό και γκριζό εμπριμέ πουκάμισο (Liberty ήταν;) και περιποιημένα μαλλιά, κατάλαβα ότι είχε κάνει την προσπάθειά του. Μελετούσε το μενού και στριφογύριζε τα Ray-Ban με τον αντίχειρα και τον δείκτη όταν πλησιάσαμε. Ο μετρ μου είχε ρίξει μια ματιά και –με τη φράση «Η κυρία Μαρσάν, υποθέτω»– με είχε συνοδεύσει στον αναπάντεχο συνοδό μου.

Μακάρι να αιχμαλώτιζα την έκφραση στο πρόσωπο του Χείζ όταν σήκωσε τα μάτια να με δει! Σαν χριστουγεννιάτικο πρωινό. Χαρά, έκπληξη, υπόσχεση και δυσπιστία πλέχτηκαν σε μια μοναδική στιγμή. Τα γαλαζοπράσινα μάτια του φωτίστηκαν και το πλατύ του στόμα έδωσε τη θέση του σε ένα εκθαμβωτικό χαμόγελο.

«Ήρθες», είπε και σηκώθηκε να με χαιρετήσει. Στο φως της ημέρας έδειχνε ακόμα πιο ψηλός. Ένα και ογδόντα οκτώ, υπέθεσα... ίσως και ένα ενενήντα.

«Πίστευες πως δε θα έρθω;»

«Πίστεψα ότι υπήρχε μία πιθανότητα».

Γέλασα κι έσκυφα να αγγίξω ξυστά το μάγουλό του. Ένα φιλί στον αέρα, όπως κάναμε στον κόσμο της τέχνης. Με σχετικά χαμηλό επίπεδο εγγύτητας.

«Φαντάζομαι πως δεν είσαι από αυτούς τους οποίους στήνουν συχνά».

«Όπως δεν είμαι και από αυτούς που ικετεύουν για ραντεβού. Για όλα υπάρχει μια πρώτη φορά». Χαμογέλασε, έκανε ένα βήμα στο πλάι και με άφησε να πλησιάσω το τραπέζι.

«Ελπίζω να μην είχες θέμα με το ξενοδοχείο. Μόνο αφού το κλείσαμε, συνειδητοποίησα ότι δεν έχω ιδέα πού είναι το Κάλβερ Σίτι, και αν σου ζητούσα να έρθεις από την άλλη άκρη του

*Ο έρωτας δεν είναι πάντα ιδανικός.
Ούτε ακριβώς όπως τον περιμένεις.
Μα όταν σε βρίσκει, δεν μπορείς να τον ελέγξεις.*

Στα τριάντα εννιά της, η Σολέν Μαροσάν είναι μια αφοσιωμένη μητέρα, μια αξιόπιστη συνεργάτιδα και μια σωστή πρώην σύζυγος. Αλλά εδώ και πολύ καιρό νιώθει ότι δεν είναι ο εαυτός της. Όταν λοιπόν εμφανίζεται κάποιος που φαίνεται να τη θέλει γι' αυτό που πραγματικά είναι, η Σολέν υποκύπτει στη γοητεία του και ξεκινά μαζί του μια θυελλώδη ερωτική σχέση που κανείς δεν ξέρει πού θα καταλήξει. Γιατί αυτός ο κάποιος είναι το διάσημο σύμβολο του σεξ Χέιζ Κάμτελ, τραγουδιστής του νεανικού συγκροτήματος Όγκαστ Μουν, αφίσες του οποίου φγουράρουν παντού – ακόμα και στον τοίχο του δωματίου της έφηβης κόρης της Σολέν.

*Θα μπορέσει η Σολέν να αφηθεί στον έρωτα του αγοριού για το οποίο μιλάει όλος ο κόσμος;
Ή θα πρέπει να κάνει μια επιλογή που θα της ραγίσει την καρδιά;*

Το ΟΛΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΣΕΝΑ κατάφερε να κάνει τα μαγικά του: να καταργήσει τα όρια ανάμεσα σ' αυτόν τον κόσμο και τον κόσμο της Σολέν και του Χέιζ.
The Oprah Magazine

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 20265